

LETTER FROM MY HENYARD

by Sven-Ingvar Andersson

There really is nothing to speak of but eggs so far. They won't begin to cluck for two or three years, and they probably will have to grow for another five to six years before they are finished – with feathers and all. But then it will be a really wonderful sight with all those beautiful birds coming tearing down the hillside with necks outstretched. The henyard isn't finished either, but so long as the chickens remain in their eggs, it really doesn't matter that the fence is only a meter high and open. In time it will reach four meter's height and be completely impenetrable to anything other than sparrows and robins who may make their nests there.

This does not involve ordinary hens, you understand. They are made of plants – that is, they are about to be made of plants. Of hawthorn, clipped.

First into tight balls, so that the birds, in their time, will not be bare-legged, then later, little by little, into hens two to three meters high. The fence will also be made of hawthorn. People have told me that animals belong in an adventure playground and that a man in my position is expected to have his affairs in order. I don't visit my playground frequently enough to keep living animals, so I have to make do with plant-animals.

The henyard is part of a playground with a differentiated plan. Not with respect to traffic, but spatially. There are eleven rooms in all. The hens have the largest of the seven, which is enclosed by hawthorn hedges. In others there are rabbits of boxwood, strawberries, compost, and fire. One is set aside for a hammock and one for people. And just as Winnie the Pooh has “an empty pot for useful things,” in our playground we have an empty garden room that can be used for one thing or another.

Every man needs a nook, some corner where he can make something that doesn't have to add

up to anything. A possibility for some kind of undertaking that doesn't have to be evaluated, at least not in connection with professional advancement, livelihood, or status. Women and children have the same need. This shouldn't necessarily be taken literally, this bit about the nook. Making music, for example, gives one the opportunity to stand back and recognize oneself, which many consider essential. For most people there seems to be a desire to mark their identity visually, that is, to make something or other that can be seen and that others can see. Children build their own worlds of thoughts, which we adults cannot see, but also of bricks, boxes, and beer cases if they can. Women have always made some kind of handicrafts over and above those chores which have been seen as their particular responsibility.

The result is that one way or another we decorate our surroundings, and we enjoy it. In any case, we grow grumpy when we aren't allowed to paint our door red or make psychedelic shop windows.

All kinds of societies in all times have established ways for limiting individual development. In our society, there are rules for what one should eat and how one should dress. When one builds a house on the Fiji Islands, one must abide by constraints set by material and technology, and once people lived in igloos in Greenland. Many rules are rooted in economic context, but there is no lack of social considerations either.

One has to watch out that neither roof nor social status sticks up too far.

In primitive societies, one doesn't just decorate one's environment, one makes it. One either makes house and furnishings, tools and clothes oneself or in close collaboration with a craftsman. People and environment become a strong and simple whole under such conditions.

The conditions are completely different in our society with its specialization and mass production. We have great freedom and economic opportunities to buy manufactured products, but the possibilities for making something ourselves are very few. Our potential for shaping is completely limited to combining finished things to form new wholes.

The great quantity of things was something new and exciting for our grandparents. So the bourgeois home at the turn of the century became a veritable storehouse of things. At first one collected all those things factories could produce and later all those things they couldn't: exotic things, conch shells, peacock feathers, and beach pebbles.

A puritanical reaction was necessary and unavoidable. The many things were replaced by the few, the wonderful by the modest, those rich in association by the unambiguously simple – the functional. Most important was that material, construction, and form were authentic and answered to a specific, legitimate need.

Say, “fake,” and that which is framed is lost. The white living room with two sophisticated, simple chairs, placed side by side, a third of the way along the longest wall of the room, has not lost its grip upon the majority of architects. One finds it particularly advisable that the common man makes do with this pure clarity. Even though architects, with their well-developed taste and sense for the authentic may, of course, surround themselves with Japanese handcrafts, painted Mexican plaster figurines, and Balinese masks. It has an inspirational effect on the work of giving form! If one cannot trust the users to restrain themselves and/or to have good taste, architects ought to make sure that there are nice, neutral curtains which can be pulled shut.

Now, we know that this is crazy, but the users were the first to understand that this is a good old double standard. Their opposition is, for the most part, passive. During the work week they hide their unaesthetic, thing-full, and inauthentic display behind the curtains, but all who have the opportunity parade it on the weekend an appropriate distance from their regular home.

Summer house and weekend shack are adventure playgrounds for adults, places where we have the nerve to decorate with our multiple personalities, with all that we were brought up to be ashamed of in the real, productive, week-day world.

Therefore they flourish thatched roofs and planted wheelbarrows, miniature forests and wooden shacks, barbecue pits, and my hawthorn hens.

Freud and others have attacked the Victorian double standard, and slowly we bring ourselves to accept the fact that humans, in spite of everything, are animals. How then can we justify the aesthetic double standard which imprisons the user behind a nice facade and prevents him from the exuberant display and marking of place that could be the true folklore of industrial society?

I have a definite idea of how my henyard will end, but what lies between *now* and *then* is an open plan.

If I am so fortunate to live to a patriarchal age and feeble senility, and if my henyard hasn't been torn down for a rocket launching pad or some other useful thing, sometime near the turn of the century, I will sit in a grove of hawthorns with a blanket around my legs. Perhaps there is a little clearing which lets the sun reach the ground in a few places, but mainly all that I have shaped has disintegrated now I no longer have the strength to hold clippers or clamber up ladders. My son-in-law has no interest for this sort of thing, and folk cannot be hired for garden work. Nonetheless, I am satisfied. The hawthorns are grateful for the freedom to develop a lovely, healthy growth. In early summer all the branches are covered with masses of yellow-white flowers, like whipped cream, which later fall to the ground like a silent snowfall, leaving the crooked stems standing black against the white ground. In fall, the branches are weighed down by dark red fruits and by all the birds that thrive in the sheltered world of the thorn grove and enjoy its edible fall dress.

If I am truly fortunate, my great grandchild will dig holes under the trees.

But a lot can happen before the henyard becomes a hawthorn grove. Except for the plants that will be shaped into hens, all the hawthorns are planted so that they form the sides of seven rectangles. This fixes the main framework, which can scarcely be altered. But there are many potential variations still open.

How high should the hedges be? It's hard to clip them if they are over a meter and a half, but I would like to enclose the henyard a bit better, more for my own experience of the space than the need to keep the hens shut in. A position also has to be taken on whether the tops of the hedges should follow the slope of the terrain or lie in a horizontal plane. Or should the tops lie in two or possibly three different horizontal planes? This also depends upon the relationship to the surrounding landscape. A plane at the correctly-chosen level will yield a completely enclosed space in the lower part of the garden, and a view out over distant dales and ridges from the upper hedge-room.

In the in-between spaces between the rectangles lie many other possibilities. One immediately experiences them as the garden's negative parts, as the separation between those parts which mean something, as passages from the house out to the attractions and activities. But it could also be just the opposite: all the in-between spaces could be made into enclosed leafy passages. They could be filled with fine, shade-loving plants or birdcages or moss-covered stones. From the rectangles one could peek in at these wonders through openings in the hedges.

And how consistent should I be? Shall I perhaps use a bit of all the possibilities: positive and negative space structure, different room heights, open and closed spaces, spaces that gather themselves around something which happens on the ground plane or that open to the clouds; passages that follow the district's in-between spaces and passages that wind through the garden seemingly independent of the primary structure? Shall I perhaps make my playground into an illustration of "Complexity

and Contradiction in Architecture" or shall I let form follow function in the hope that less is more? There are many Intentions in Architecture to choose from, and to the ecological requirements of the hawthorns, I can add my own social needs.

The trees are planted, but my henyard is nowhere near finished. Despite the many possibilities, I am not anxious about the result. And even if it just becomes a big mess, it won't be all bad. My confidence stems not so much from a sense of my own ability to manage the affair, but from two facts: the simple pattern of the planting and the material, hawthorn.

If I always proceed with a respect for the placement of the hawthorns and their existence as living organisms, they will always form a clear pattern that can adapt to whatever serendipitous circumstances are introduced by myself and by time. The hawthorns, on the other hand, permit enormous variation, from the meter high, closely-clipped to the freely-growing, five-meter tree. But not beyond those limits which lie in being a hawthorn, which means that every single cell, whether it sits in the roots or in the skin of the fruit, has a predetermined number of chromosomes with a particular set of genes, which can vary a little bit and give each plant its unique individuality, yet still ensure similarities in form and in mode of adapting to external conditions.

In the discussion of the flexible and the fixed, dynamic and static, open, functional plan and closed, formal plan, some would say that the conditions change so quickly that it is useless to plan. It is more important to produce, they say, and to produce so much so cheaply that we can discard and make anew as needs and opportunities change. In the slightly more bounded discussion about our need for an unfinished environment, it would mean that one gives in to the free play of forces and accepts chaos as the aesthetic of our time. Then one forgets, I believe, that humans, just like hawthorns, are very adaptable, but still bound to their genetic structure which is unchangeable. (Mutations are

infrequent and most people would consider manipulating the laws of heredity inhumane.)

And I don't think I am wrong if I believe that in our genetically fixed pattern there is also a need for stability in our physical surroundings, as well as the need for freedom, diversity, and individual development.

The task, then, is to find the balance.

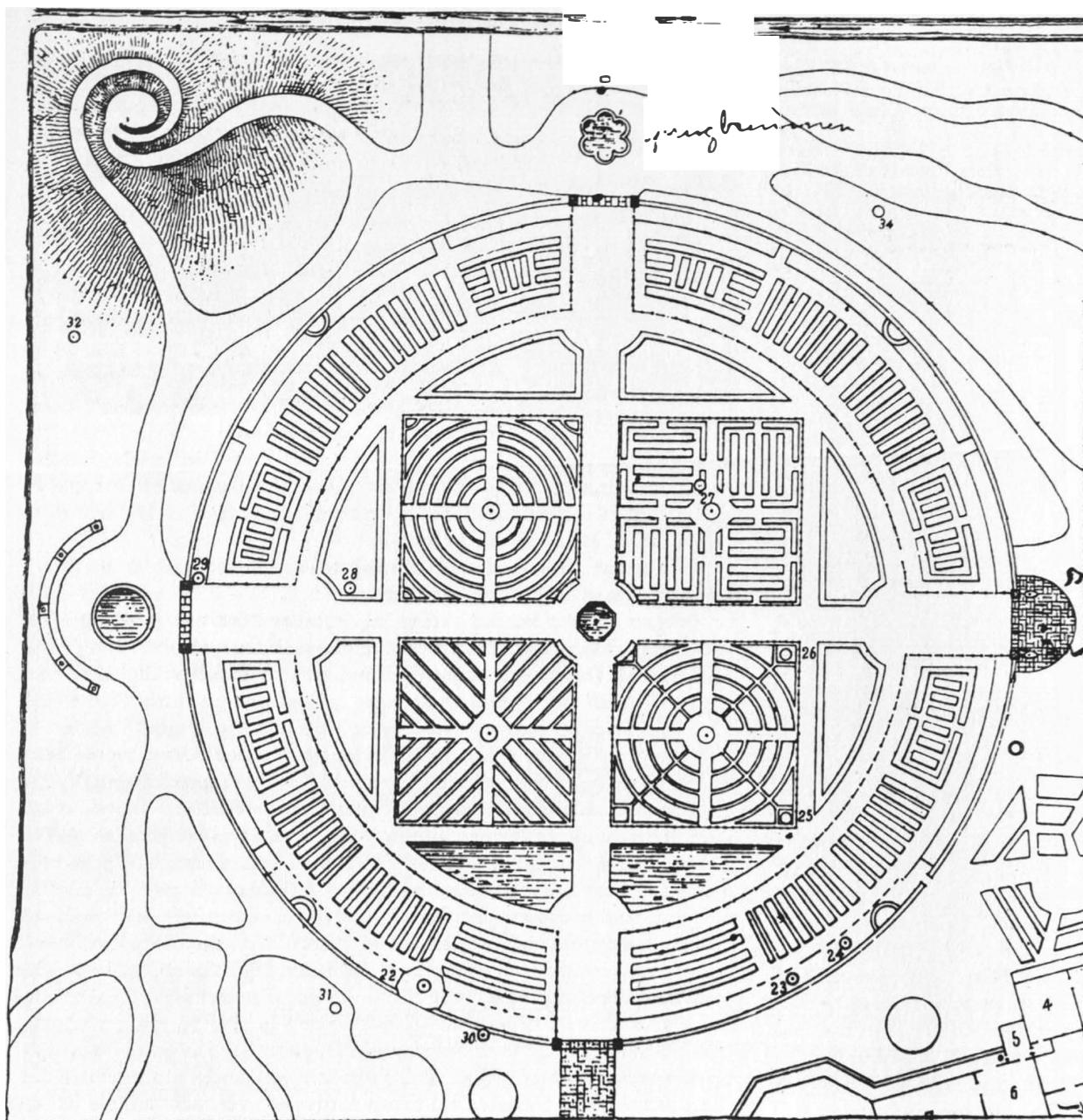
Often we planners are so busy fixing all the details, and, if our clients have exchanged beargrass for red roses or bought solid lounge chairs instead of the Kjærholm-poem we recommended, we think our work has been ruined, and we have to move everything around before we can photograph it.

In those places we study as precedents there are also many fine details: the door handles of the Kunstindustri Museum in Copenhagen, the paper screens in Katsura, the fortifications in the Generalife, etc. But there are also environments that are exciting because they permit a brilliant freedom against the background of a fixed feature in the landscape context or in the pattern of the plan. I am thinking of such cities as Portofino, which presses up against the city walls in delightful irregularity. Of Dutch cities subordinated to the necessity of the canal pattern. Of Lucca, where the construction around the old amphitheater is both rigorously restrained and unbounded, free. Of Paris, where Louis IV and Napoleon III managed, with Le Nostre's and Hausmann's help, to give a structure, which, despite great opposition in implementation and much critique by posterity, unified the richness of variety and change with well-planned clarity. (Unity and variety, as Le Nostre said.)

I also think about the fact that the only ideal city planned in detail that still functions well is the botanical garden at Padua. But, then, it is plants that are concerned there.

What about a synthesis and a conclusion? I am not up to it.

I can only see the problem from within the closed world of my henyard. Others, who keep pigeons, may be more fortunate.

Den botaniske have i Padova.

Brev fra min høsegård

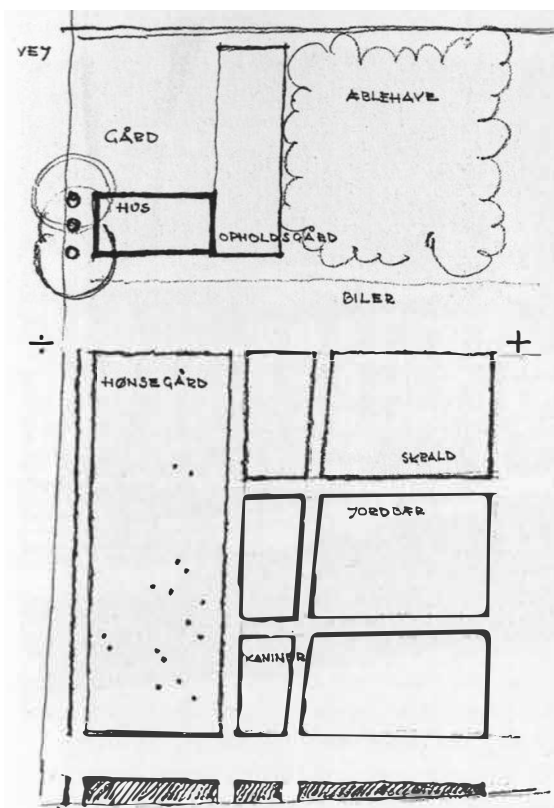
Af Sven-Ingvar Andersson

Der er i virkeligheden ikke tale om andet end æg endnu. Først efter 2-3 år vil de begynde at klækkes, og de behøver nok at vokse yderligere 5-6 år, før de er færdige med fjer og alt. Men til den tid bliver det rigtig nok et dejligt syn med alle de flotte fugle, som kommer færende nedad skrænten med strakte halse. Selve høsegården er heller ikke færdig, men så længe kyllingerne ligger i deres æg, betyder det da ikke noget, at hegnet kun er meterhøjt og åbent. Til sin tid bliver det op mod fire meter højt og helt uigennemtræng-

ligt for andre end spurvene og rødhalsene, som skal have lov til at have til huse dér.

De kan nok forstå, at det ikke drejer sig om almindelige høner. De er lavet af planter – jeg mener, de er ved at blive lavet af planter. Af tjørn, som skal klippes.

Først til tætte kugler for at fuglene til sin tid ikke skal blive bare om benene og senere, lidt efter lidt, til 2-3 m høje høner. Hegnet bliver også lavet af tjørn. Man har fortalt mig at der hører dyr til en skram-

Hus og have.

mellegeplads og at det forventes af en mand i min stilling, at han har sine ting i orden. Jeg besøger ikke min legeplads så hyppigt, at jeg kan holde levende dyr, derfor må jeg nøjes med plantedyr.

Hønsesgården hører til en legeplads med differentieret plan. Ikke hvad det trafikale angår, men i det rumlige. Den er delt i elleve rum. Hønsene har det største af de syv, som er hegnede med tjørnehække. I andre findes der buksbomskaniner, jordbær, kompost og brænde. Et er beregnet til hængekøje og et for mennesker. Og ligesom Peter Plys har en empty pot for useful things, så har vi i vores skrammellegeplads et tomt haverum, som kan bruges til et eller andet.

○

Til det, som en mand har brug for, hører en krog, hvor han kan lave noget, som ikke behøver at blive til noget. En mulighed for en eller anden slags virksomhed, som ikke skal vurderes – i hvert fald ikke i forbindelse med avancement, indtjening eller status. Kvinder og børn trænger til det samme. Det behøver ikke nødvendigvis tages bogstaveligt, det med krogen. At dyrke musik giver for eksempel en mulighed for at trække sig tilbage og erkende sig selv, som mange oplever som uundværlig. For langt de fleste synes der dog at være en trang til at markere sin integritet også visuelt dvs. at lave et eller andet, som kan ses og som andre kan se. Børn bygger deres egen verden af tanker, som vi voksne ikke kan følge, men også af mursten, kviste og ølkasser, hvis det er muligt for dem. Kvinder har i alle tider dyrket en eller anden slags husflid

580

ved siden af det gentagelsesarbejde, som er blevet betragtet som deres særlige opgave.

Resultatet bliver, at vi på en eller anden måde kommer til at præge vores omgivelser og at vi er glade for det. I hvert fald bliver vi sure, når vi ikke må male døren rød eller gøre butiksvinduerne psykedeliske.

○

Alle tider og alle slags samfund har haft nogen form for begrænsning af den individuelle udfoldelse. I visse samfund findes der regler for hvad man skal spise og hvordan man skal klæde sig. På Fidji-øerne er man nødt til at holde sig inden for de rammer, som materialet og teknikken giver, når man laver boliger, og en gang levede man i iglos på Grønland. Mange regler grunder sig på økonomiske forhold, men sociale hensyn mangler heller ikke.

Man må se til, at hverken taget eller den sociale status rager for højt op.

I primitive samfund er det alle regler til trods sådan, at man ikke alene præger sit miljø, men laver det. Boligen og udstyret, redskaberne og tøjet har man lavet selv eller i et nært samarbejde med en håndværker. Mennesket og dets omgivelser bliver under sådanne forhold til en stærk og simpel helhed.

○

Forudsætningerne er helt anderledes i vores samfund med specialisering og masseproduktion. Vi har stor frihed og økonomiske muligheder for at vælge imellem færdige ting, men vores muligheder for at lave noget selv er meget små. Vores muligheder for at skabe er i hovedsagen begrænsede til at kombinere færdige ting til nye helheder.

Den store mængde af ting var noget nyt og spændende for vore bedsteforældre. Så blev også århundredskiftets borgerhjem til veritable tingdepoter. Man samlede omkring sig først alt det, som fabrikkerne kunne frembringe og senere alt det, som de ikke kunne lave: eksotiske ting, konkylier, påfuglefjer og strandsten.

En puristisk reaktion var påkrævet og uundgåelig. De mange ting erstattedes med de få, det pragtfulde med det beskedne, det associationsrige med det entydigt enkle – det funktionelle. Vigtigere blev det dog at materiale, konstruktion og form var ægte og svarede til et præcist, legitimt behov.

Sig „forloren“, og den, der rammes, er fortabt. Den hvide stue med to sofistikerede enkle stole ved siden af hinanden i den ene langvægs tredjedelspunkt har ikke mistet sit greb om arkitektstandens flertal. Man finder det særlig tilrådeligt at den jævne mand nøjes med denne rene klarhed. Selv kan arkitekten med sin opøvede smag og sin sans for det ægte selvfølgelig omgive sig med japanske husflidsprodukter, malede mexikanske gipsfigurer og balinesiske dansemasker. Det virker inspirerende i det skabende arbejde! Hvis man ikke kan stole på, at brugeren behersker sig og/eller den gode smag, bør arkitekten sørge for, at der hænges smukke, neutrale gardiner op, som kan trækkes for.

Portofino, tegnet af Ivor Kamlish.

Nu er vi godt klar over, at den er gal, men forbrugerne var de første til at forstå, at dette er god gammel dobbeltmoral. Deres modstand er i de fleste tilfælde passiv. I arbejdsugen skjuler de deres uæstetiske, tingfyldte og forlorne udfoldelse bag gardinerne, men alle som har lejlighed til det, lufter den i weekenden i passende afstand fra den faste bolig. Sommerboligen, weekendhytten, bliver skrammellegepladsen for de voksne, det miljø, som vi drister os til at præge med vores mangelfulde personlighed, med alt det, som vi opdrages til at skamme os over i det rigtige, produktive mandags-fredagsmiljø.

Derfor trives stråtagene og de tilplantede trillebøer, miniaturskovene og bræddehytterne, havepejsene og mine høner af tjørn.

○

Freud og andre har bekæmpet den victorianske dobbeltmoral og langsomt vender vi os til at acceptere at mennesket trods alt også er et dyr. Hvordan angriber vi den æstetiske dobbeltmoral, som giver forbrugeren hæmninger bag den pæne facade og afholder ham fra den frodige udfoldelse og miljøprægning, som ville kunne være industrisamfundets ægte folklore?

○

Jeg har en bestemt idé om, hvordan min høsegård skal ende, men det som ligger mellem *nu* og *til sidst* er en åben plan.

Hvis jeg er heldig at leve indtil jeg opnår patriarkalsk alder og senil skrøbelighed og hvis min høsegård ikke bliver ryddet til brug for en raketstation eller noget andet nyttigt, så vil jeg engang ved århundredskiftet komme til at sidde i en tjørnelund med et tæppe om benene. Måske er der en lille lysning, som lader solen nå bunden enkelte steder, men i hovedsagen er alt det, som jeg har formet gået i opløsning, fordi jeg ikke magter at holde i saksen mere og ikke egner mig til at klatre på stiger. Min svigersøn interesserer sig ikke for den slags og folk kan ikke lejes til havearbejde. Alligevel er jeg helt tilfreds. Tjørneplanterne takker for friheden med at udfolde en dejlig sund vækst. I forsommeren dækker de alle grene under et væld af flødeskumsgullighvide blomster, som lidt senere falder til jorden som et stille snefald og lader de krogede stammer stå sorte på en hvid bund. I efteråret tynges grenene af mørkerøde frugter og af alle de fugle, som trives i tjørnelundens beskyttede verden og nyder dens spiselige efterårsdragt. Hvis jeg er rigtig heldig laver mine børnebørns børn huler under træerne.

Men før høsegården bliver tjørnelund, kan der ske meget. Undtagen de planter, som skal formes til høner, er alle tjørnene plantet sådan, at de danner sider i syv rektangler. Det låser fast en hovedstruktur, som der næppe kan ændres på. Men der er også mange variationsmuligheder åbne:

Hvor høje skal hækkene være? Det er bekvemt at klippe dem, hvis de ikke er over halvanden meter,

men jeg kunne tænke mig at lukke hønsegården lidt bedre – mere af hensyn til min oplevelse af rummet end til behovet for at holde hønerne lukket inde. Der skal også tages stilling til, om hækkenes overkant skal følge terrænets skrånende bevægelse eller om den skal ligge i et horisontalt plan. Eller skal overkanten ligge i to, muligvis tre forskellige horisontale niveauer? Det hænger igen sammen med forholdet til det omgivende landskab. Et plan i det rigtigt valgte niveau vil give helt lukkede rum i havens lavere del, men fri udsigt over dalen og åsen fra de hækkerum, som ligger højt.

I mellemrummet mellem rektanglerne ligger også forskellige muligheder. Umiddelbart erfarer man dem som anlæggets negative dele, som adskillelse mellem de dele der betyder noget og som passager fra huset ud til attraktionerne og aktiviteterne. Men det kunne jo også blive omvendt: Alle mellemrummene kunne gøres til lukkede løvgange. De kunne fyldes med fine skyggeplanter eller med fuglebure eller med sten med mos på. Fra rektanglerne ville man kunne kigge ind på herlighederne gennem åbninger i hækken.

Og hvor konsekvent skal jeg være? Skal jeg måske bruge lidt af alle mulighederne: positive og negative rumstrukturer, forskellige rumhøjder, åbne og lukkede rum, rum som samler sig om noget, som sker på jordfladen og rum, som åbner sig mod skyerne; passager, som følger kvartersmellemrummene og passager, som snor sig gennem anlægget tilsyneladende uafhængigt af den primære struktur? Skal jeg måske lave min legeplads til en illustration af „Complexity and Contradiction in Architecture“ – eller skal jeg lade form follow function i håb om at less is more? Der er mange Intensions in Architecture at vælge imellem og til tjørnens økologiske behov kan jeg lægge mine egne sociale.

Tjørnene er plantede, men min hønsegård er slet ikke færdig. Til trods for de mange muligheder er jeg ikke bange for resultatet. Også hvis det bliver et stort roderi, så tror jeg ikke at det kan blive helt dårligt. Det beror ikke på den dejlige tiltro, som jeg har til mine egne evner til at administrere affæren, men til de to bindinger, som støtter projektet: det simple plantningsmønster og materialet, tjørn.

Hvis jeg går ud fra hele tiden at ville respektere tjørneplanternes placering og deres eksistens som biologiske individer, så vil de altid danne et tydeligt mønster, som kan bære de happenings og tilføjelser, som jeg og tiden giver. Tjørnene vil på den anden side tillade en meget stor variation, alt fra det meterhøje, tæt klippede og til det frit voksende fem meter høje træ. Dog ikke ud over den begrænsning, som ligger i at være tjørn, hvilket betyder at hver eneste celle, hvad enten den sidder i roden eller i frugtskallen har et bestemt antal kromosomer med en bestemt opsætning af gener, som nok kan variere en lille smule og gør hver plante til et unikt individ, men som i det hele taget garanterer for store ligheder i form og i måden at møde ydre vilkår på.

○

582

I diskussionen om fleksibelt og fastlagt, dynamisk og statisk, åben funktionsplan og lukket formalplan vil nogle sige, at forudsætningerne ændrer sig så hurtigt, at det ikke nytter noget at planlægge. Det er vigtigere at producere, siger de, og at producere så meget og så billigt, at vi kan smide væk og lave nyt i takt med at behov og muligheder ændres. I den lidt mere begrænsede diskussion om vores behov af et ikke færdigt miljø måtte det betyde, at man giver helt frit for magternes frie spil og accepterer kaos som vor tids æstetik. Man glemmer da, tror jeg, at mennesket på samme måde som tjørnen nok er meget tilpasningsduelig, men dog bundet til sin genetiske struktur, som er uforanderlig. (Mutationer er sjældne og manipulationer med arvemassen vil de fleste synes inhumane).

Og jeg tror ikke, at jeg tager meget fejl, hvis jeg mener, at der i vores genetisk fastlagte mønster findes et behov for fasthed også i vore fysiske omgivelser ved siden af behovet for frihed, afveksling og individuel udfoldelse.

Opgaven bliver så at finde balancen.

Ofte har vi planlæggere vældigt travlt med at fastlægge detaljerne, og hvis vores klient har byttet bjørnegræsset ud med røde roser eller købt solide lænestole i stedet for de Kjørholm-poem, som vi anbefalede, så synes vi at vores arbejde er blevet ødelagt, og der skal flyttes rundt på meget, før vi kan fotografere det.

I de miljøer, vi studerer som forbillede findes da også mange fine enkeltheder – dørgrebene i Kunstindustrimuseet, papirskærmene i Katsura, befæstelserne i Generalife osv. Men der findes også miljøer, som er spændende ved at tillade en overlegen frihed i udfoldelsen på baggrund af en eller anden fasthed i de landskabelige forudsætninger eller i planlægningsmønstret. Jeg tænker på sådanne byer som Portofino, der i dejlig uregelmæssighed trykker sig op ad bjergmuren. På hollandske byer, som underordner sig kanalmønstrets nødvendighed. På Lucca, hvor bebyggelsen omkring det gamle amfiteater er på en gang rigoristisk bundet og ubegrænset fri. På Paris, hvor det lykkedes Ludvig XIV og Napoleon III med Le Nostre's og Hausmann's hjælp at give en struktur, som trods stor modstand ved gennemførelsen og megen overlegen kritik af efterverdenen har forenet mangfoldighedens og forandringens rigdom med overskuelighedens klarhed. (Unité et Variété, comme il le dit, Le Nostre).

Jeg tænker også på, at den eneste i detaljer planlagte idealby, som vedvarer at fungere godt, er den botaniske have i Padova. Men så er det også planter, det gælder dér.

○

Hvad med sammenfatning og konklusion? Det magter jeg ikke.

Jeg kan kun se problemet fra min hønsegårds lukkede verden. Andre, som holder duer, må være heldigere.

Katalog til udstillingen, *exhibition catalogue*

SVEN-INGVAR ANDERSSON

2002

Sven-Ingvar Andersson 2002
- havekunstens idé

Dansk Arkitekturcenter
Gl. Dok
Strandgade 27
DK-1401 Kbh. K

Udstillingskatalog udgivet i anledning af landskabsarkitekt, professor Sven-Ingvar Anderssons 75-års dag d. 22. august 2002.

Sven-Ingvar Andersson 2002 - garden art and beyond

Catalogue published on the occasion of the 75th anniversary of landscape architect, professor Sven-Ingvar Andersson.

Published by: Udstillingen Sven-Ingvar Andersson 2002
Editor: Steen Høyer
Graphics & layout: Nicolai Bo Andersen, arkitekt maa
Translation: Dan A. Marmorstein & Anne Whiston Spirn
(*Letter from my henyard*)
Reproduction: F. Hendriksens Eftf. A/S
Print: P.J. Schmidt A/S
Copyright: Udstillingen Sven-Ingvar Andersson 2002

Kataloget er udgivet med støtte fra:
Published with grants from the foundations:

Dronning Margrethe og Prins Henriks Fond - Augustinus Fonden - Margot og Thorvald Dreyers Fond - Havekultur-fonden - Foreningen Realdanmark og Ruth og Finn Riis-Hansens Familiefond

I kommission hos:
On commission at:

Arkitektens Forlag
Strandgade 27 A
DK-1401 København K

tlf. +45 32 83 69 00
E-mail: eksp@arkfo.dk
www.arkfo.dk

ISBN 87-98 90 60-0-3